

“És possible que hi hagi una llengua i una literatura si darrera no hi ha un país?”

Sense una capital i una societat, ¿com és possible l'existència d'una llengua i d'una literatura?”

Notes del capvesprol. XXXV, 588

“No cal dir que Leopardi només creu en la literatura viva. Escriu en la nota següent a l'anterior: «Sembla un despropòsit però en tot cas és cert, que una llengua és tant més apta i de la l'elegància i la nobilitat més exquisides en el parlar i més elevada i d'un estil més sublim quan la seva substància és més popular quan la llengua és més emmotllada a la manera de parlar domèstica, familiar i vulgar». La meva adhesió a aquest escrit no té cap importància però és completa.”

Notes del capvesprol. XXXV, 589-590

“Nosaltres la generació postnoucentista, treballem i treballem per augmentar la voluntat d'ésser. Una literatura -en totes les seves formes- és l'esperit d'una llengua. Fondre llengua i poble és donar-li un esperit. És la primera obligació d'un escriptor. Aquesta feina és la primordial, i, si convé sacrificar-hi tres generacions, cal fer-ho impertorbablement.”

Notes disperses. XII, 577

“Disposar d'un instrument d'expressió treballat, de maneig (quan es domina) fàcil, incita a pensar, ajuda a pensar. Quan els mitjans expressius són pobres, pensar és difícil -doblement pesat [...] Per això les qüestions de la llengua són decisives.”

Notes disperses. XII, 166-167

“El bilingüisme és una tragèdia indescriptible, davant de la qual jo postulo la necessitat -la necessitat absoluta- que la gent (qui sigui) escrigui d'acord amb les seves necessitats de grup, de clan, de tribu, de nació, d'Estat, del que sigui.”

Per passar l'estona. XXXVI, 181

Josep Pla